

P. 2 De 11-jarige Wesley moet in een jeugdgevangenis de dood van zijn moeder verwerken.

P. 14 GGD-arts Rouzbeh Zoubin: 'met die nieuwe uitzettingsregel creëert men onmenselijk leed.'

P. 13 Martin Bleijenburg van deltaWonen: 'Wonen behelst veel meer dan tussen vier muren zitten'

P. 13 Joop's column over de man met de deken: 'ik kon er nachtenlang niet van slapen'

P. 13 Hoe voelt het om een vrouw te zijn in een mannenlichaam? Cristien vertelt.

P. 13 Hoe werkt het Juridisch Loket eigenlijk?

P. 13 WRZV Zaalvoetbal IJsselcup-toernooi leeft weer volop.

P. 13 Het verhaal van Teamcoördinator Wiebe Dijkstra, één van de RIBW-mensen met de lange adem

02

JUNI / JULI 2010

VERKOOPPRIJS € 1,50 WAARVAN € 1,00 VOOR DE VERKOPER (LET OP DE VERKOPERSPAS)

de Herbergkrant

Tamme en Dirk waren een week lang dakloos in Londen: "daar heb je pas reden tot klagen!"

NIEUW!!!
straatkrant
uit Zwolle en
omgeving door
daklozen
2^e EDITIE!

Foto: ...

Beste Herbergkrantkoper,

overleden op 29 mei in de Herberg

Beste Herbergkrantkoper,

Met trots presenteren wij u deze tweede Herbergkrant. Wij zijn trots op de inhoud en wij zijn ook trots op u, de krantenkopers. Hartelijk dank voor uw belangstelling! Het is natuurlijk altijd even afwachten als je met een nieuwe krant begint, en zeker met zo’n speciale krant, gemaakt door speciale mensen en verkocht door speciale mensen, maar de verkoop verloopt boven verwachting. En ook de reacties zijn hartverwarmend. Als Herbergkrantmakers en –verkopers is het onze bedoeling kloven te dichtten, en we merken dat wij niet alleen toenadering tot u zoeken, maar dat het ook andersom gebeurt. En dat is een zeer motiverende constatering! Hartelijk dank!

Behalve goede dingen, is er tussen het verschijnen van de eerste en tweede Herbergkrant ook iets zeer verdrietigs gebeurd, waar aan we op deze plaats aandacht willen besteden. Collega-redacteur Tinus Beugelink, die in Herbergkrant nummer 1 zijn unieke muziekquiz presenteerde, is op 29 mei onverwacht overleden. Wij hoopten dat er nog tientallen muziekquizen van Tinus’ hand zouden verschijnen, maar het heeft niet zo mogen wezen. Eens te meer blijkt hoe kwetsbaar een mensenleven is, en vooral dat van een dakloze. Wij hopen dat Tinus rust en vrede heeft gevonden. En wij zijn hem dankbaar voor zijn bijdrage aan de Herbergkrant: hij heeft mede de toon gezet. En omdat we in die sfeer verder zullen gaan, leeft Tinus voort in de teksten, tussen de regels door.

Wij wensen u veel inzage en inzicht bij het lezen van deze krant!

De Herbergkranter.

Tinus Beugelink

Geboren 18 januari 1964 Overleden 29 mei 2010

Je hebt veel problemen gekend
Maar die zijn er nu niet meer
Je bent niet meer hier
En daar hebben wij problemen mee
Gedachten aan jou in je goede doen
Met zorg voor je medemens
Vooral voor de jongeren op de Herberg
Blijven altijd in onze herinnering

Zwolle, 29 mei 2010
Namens bewoners, medewerkers en directie van de Herberg.

REDACTIESTATUUT

De Herbergkrant is een uitgave van de Stichting De Herberg, en komt voor een essentieel deel tot stand door bewoners van De Herberg, waar nodig onder begeleiding van een klein team professionals. De Herbergkrant beoogt een onafhankelijk journalistiek medium te zijn. Ongeacht het feit dat De Herbergkrant advertenties plaatst of deels gefinancierd wordt door overheid of anderen, voert de redactie een onafhankelijke koers. De in artikelen naar voren komende visie of opinie zal dus onafhankelijk zijn van derden. De Herbergkrant beoogt inhoudelijk niet te streven naar actualiteit c.q. het nieuws van de dag en zal daarmee ook geen concurrent worden van dagbladen. Wel zal De Herbergkrant trachten om, o.a. vanuit het perspectief van de (dakloze) inwoner van de wijde regio interessante wetenswaardigheden te brengen, al dan niet voorzien van commentaar. De Herbergkrant heeft geen winstoogmerk. Mochten er vanwege advertentiewerving of welke andere reden dan ook financiële middelen overblijven, dan zullen deze te allen tijde ten goede komen aan de Stichting De Herberg.

Het Juridisch Loket staat voor iedereen open

door Herold Brinkman

Bij het Juridisch Loket kan iedereen terecht met vragen op juridisch gebied. Van ontslagrecht, strafzaken tot kwesties met je uitkeringsinstantie. Maar ook een onbegrijpelijke brief van de energiemaatschappij bijvoorbeeld. Vestigingsmanager Gea Smid van het Juridisch Loket te Zwolle en Lelystad vertelt.

Wat doen de mensen van het Juridisch Loket?
‘De mensen van het loket zijn juridisch geschoold en helpen de oplossing te vinden voor uw probleem. Ze geven advies of zoeken het op, zodat u er zelfverzekerd mee aan de slag kan. Veel kwesties zijn op te lossen door het schrijven van de juiste brief; hiervoor hebben onze mensen tal van voorbeelden op de plank liggen. Met deze op het oog simpele aanpak worden de meeste zaken tot een goed eind gebracht.’

Hebben jullie het druk?
‘Het Juridisch Loket heeft 30 vestigingen verspreid over het land. In 2009 hebben zij ruim 750.000 klantcontacten gehad. Bijna driekwart van de zaken wordt succesvol opgelost nadat het Juridisch Loket gevraagd is om advies en informatie. In de regio Zwolle heeft het loket vorig jaar bijna 30.000 keer klantcontact gehad, voor het merendeel telefonisch.’

Wikkelt het Juridisch Loket alle zaken zelf af?
‘Soms is het toch noodzakelijk om een advocaat in te schakelen. Het Juridisch Loket kan een klant dan doorverwijzen naar een advocaat die gespecialiseerd is in het betreffende rechtsgebied. Door het computersysteem wordt willekeurig een advocaat toegewezen. Daarmee onderstreept het Juridisch Loket haar onafhankelijke positie ten opzichte van de advocatuur.’

Wat kost rechtshulp?
‘Informatie en advies van het Juridisch Loket is altijd gratis. Bij doorverwijzing naar een advocaat hoort u over de kosten hiervan. In veel gevallen wordt een deel van die kosten vergoed door de overheid. U betaalt dan alleen een eigen bijdrage. Deze bijdrage is afhankelijk van uw inkomen en vermogen en dat van uw eventuele partner.’

Heeft u nog een advies?
‘Wacht nooit te lang. Op het moment dat een juridische kwestie speelt, dan is snelheid gewenst. Loop dan binnen of maak een afspraak. Tegenwoordig kunt u zelfs chatten met het Juridisch Loket, voorlopig nog op twee dagdelen in de week. Kijk hiervoor op www.juridischloket.nl.’

Het Juridisch Loket is telefonisch bereikbaar van maandag tot en met vrijdag onder nummer 0900-8020 (10 ct/m) van 09h00 tot 20h00. Van 09h00 tot 17h00 kunt u ook binnenlopen op bijvoorbeeld de vestiging aan de Koggelaan 15 te Zwolle.

Wij stellen uw reactie op prijs. Uw reactie kunt u sturen naar de redactie van de Herbergkrant: info@herbergkrant.nl

Bouw opvang daklozenopvang Veendam gaat door
Veendam krijgt toch een wooncomplex voor dak- en thuislozen. De Raad van State, het hoogste bestuursorgaan van Nederland, heeft goedkeuring gegeven aan de bouwplannen van Acontus en de gemeente Veendam. Omwonenden hadden bezwaar gemaakt en kregen eerder nog gelijk van de rechtbank Groningen. In het pand worden 22 dak- en thuislozen opgevangen en deels begeleid. Het is de bedoeling om de bewoners te leren weer op eigen benen te staan. Het gebouw krijgt zelfstandige wooneenheden voor de daklozen met een eigen voordeur, toilet, keuken en doucheruimte. Ook komen er gezamenlijke woonruimtes. Tot tien uur ’s avonds is er begeleiding aanwezig.

reportage ➡ Tamme en Dirk naar Londen

Gastvrije ontvangst bij de Londense daklozen

in Londen heel duur is.’ Dus tabak gekocht, en nog een paar potjes bier.

Tamme: toen kwam de politie, vragen wat we aan het doen waren.

Dirk: we moesten onze tickets laten zien en ons bier weggooien, waarna we konden vertrekken. Na elf uur reizen stonden we de volgende ochtend dus zomaar in Londen, waar we acht dagen zouden blijven, maar dat wisten we toen nog niet. ‘s Avonds zochten we een plekje om te slapen. ‘Wij slapen allemaal op straat’, zei dakloze James die we daar ontmoetten. ‘Je moet of aan drugs of zwaar aan de alcohol verslaafd zijn om een plek in een shelter of bij the Salvation Army te krijgen.’ Hij pakte z’n tas en bood ons zijn brood aan, geweldig was dat. Toen zijn we naar het Victoria Station gegaan. Daar vonden we een paar stukken karton waarop we geslapen hebben. Het was heel erg koud en we sliepen niet echt veel. Je moet op je zij slapen, als je op je rug ligt, verlies je teveel warmte. En zo begon ons avontuur. De volgende dag zijn we op advies van James ‘s morgens naar een plek gegaan die The Passage heette. Daar kon je je douchen en scheren en daar kregen we worstjes, witte bonen, havermout, gebakken spek, heerlijk.

Tamme: alleen de koffie moesten we betalen. Verder was alles daar gratis.

Dirk: tussen de maaltijden door gingen we Londen bezichtigen. Tower Bridge, Trafalgar Square, Buckingham Palace, we hebben alles bekeken. Het was heel mooi! Tamme: het was perfect in Londen, behalve ‘s nachts dus.

Dirk: op een gegeven moment kregen we een soort routine. Op dat en dat tijdstip daar en daar eten, tussen-door steeds naar de bank om te kijken of Tamme’s geld al binnen was, en ‘s nachts op ons kartonnetje slapen.

Tamme: we dronken geen bier, bewust niet en we hadden geen geld. Bier is daar trouwens hartstikke duur, om alcoholmisbruik tegen te gaan. Tabak is ook heel duur. Vijftien euro per pakje van 50 gram.

Dirk: er waren heel erg veel daklozen daar, veel meer dan in Nederland. Er zijn wel duidelijke regels, die staan in het boekje ‘Rights Guide for Rough Sleepers’.

Tamme: Zulke boekjes heb ik in Nederland nog niet gezien.

Dirk: op een gegeven moment wilden we weer bij het Victoria Station gaan slapen, konden we er niet in, allemaal politie. De volgende dag lazen we in de krant dat er een jongen van 15 vermoord was.

Tamme: dat was wel heel erg ja. **Dirk:** dat soort dingen verwacht je niet. Want over het algemeen is de sfeer in Londen heel goed en vriendelijk. We werden niet met de nek aangekeken, helemaal niet. Onze tabak raakte bijvoorbeeld op. Toen ik op het station peukjes liep te rapen kwam er een vrouw naar me toe, die zei: ‘hier heb je wat tabak, dan hoef je die rotzooi niet te roken.’ Zulke aardige mensen, een heel andere mentaliteit. Op een gegeven moment zaten we ergens tegen een muur, er lag een krant tussen ons in, gooit iemand er zomaar een pond neer.

Tamme: ik keek Dirk aan van: ‘wat is dit!’ Alsof we zaten te bedelen of zo.

Dirk: we hebben er ansichtkaarten voor gekocht. Elke dag konden we overal eten krijgen. Op zondag kregen we een Japanse rijstsoep van Japanners. Daarna hielden ze zomaar middenin Londen, midden op straat, een kerkdienst. In het Japans en het Engels. Heel bijzonder.

Tamme: we hebben ongelofelijk genoten. We hebben ons geen moment druk gemaakt, behalve in het St. James Park. Daar voelde ik ineens wat aan mijn been.

Sprong er zomaar een tamme eekhoorn helemaal tegen me op, ik schrok me te pletter! Ik was geen moment bang geweest in Londen: niet voor de politie of voor de andere zwervers of tijdens die moord, niet of we wel eten genoeg hadden of dat we op karton moesten slapen, maar van die eekhoorn schrok ik me dood.

Dirk: op maandag, een week later, bleek er geld overge-maakt op Tamme’s rekening. Alhoewel we het ongelo-felijk naar onze zin hadden, besloten we toch naar huis te gaan. We hadden in Zwolle allemaal afspraken en verplichtingen waarvoor we niet weg konden lopen.

Tamme: ja. Spijtig dat we weg moesten uit die prach-tige, schone stad.

Dirk: inderdaad. We zijn echt een beetje van Londen en de Londenaren gaan houden. Maar als dakloze heb je het in Nederland toch veel beter. Hier krijg je tenminste onderdak.

➡ (On)gehoord

Voormalige daklozen in Lazarus

Op diverse locaties in Nederland was en is deze maanden de voorstelling Lazarus te zien. Lazarus is geïnspireerd op het leven zonder dak of thuis, en wordt gespeeld door voormalige daklozen. Volgens de organisator, de Joseph Wresinski Cultuur Stichting, is dit onderwerp zelden uitgangspunt geweest van theater, en wordt met deze keuze een werkelijkheid op het toneel gebracht die reëel bestaat en tegelijkertijd vreemd is aan de reguliere werkelijkheid. Deze twee werkelijkheden komen met elkaar in aanraking en roepen vragen op over het menselijk bestaan en over de kracht en de kwetsbaarheid van mensen. Voor meer informatie: wresinski.cultuur.nl

interview ► Wesley Steenberg

‘Het liefst wil ik gewoon een normaal leven leiden’

Wesley zit op een bankje in het zonnetje. Hij heeft net een houten roos bij het grafmonument van zijn moeder en zijn zusje op begraafplaats Kranenburg geplaatst. ‘Mijn zusje heb ik nooit gekend’, vertelt hij. ‘Cynthia zou nu 15 zijn geweest. Ze was te vroeg geboren en overleed na acht maanden in het ziekenhuis in Groningen, waar ze haar hele leventje geweest was. Er hing thuis een foto van haar en iedereen vroeg steeds of ik dat was, omdat ik zo op haar leek.’ Wesley’s ouders scheidden toen hij zes was. ‘Mijn moeder zei dat we naar een vriend van haar toe gingen. Ik vroeg of ik mijn lievelingsknuffel mee mocht nemen en dat mocht. We zijn nooit meer teruggekeerd.’ Wesley zwijgt even. ‘Eigenlijk had de rechter me aan mijn vader toegewezen, maar die zat in geldnood en was dakloos geworden. Na een tijdje kwam er een regeling dat ik eenmaal per twee weken een weekend naar hem toe mocht. Dat vond ik heel fijn.’ Hij lacht even, waardoor z’n gezicht een seconde helemaal oplicht. ‘Het was elke keer weer afwachten met wat voor auto hij kwam en waar we naar toe gingen. Hij had geen vaste plek toen.’

Ziek

Wesley vond het niet zo leuk op z’n nieuwe adres. ‘Ik had daar een stiefbroer. Hij was een jaar ouder en ik had steeds ruzie met hem.’ Hij kon z’n geluk dan ook niet op toen zijn ouders besloten het weer met elkaar te proberen, in Zwolle, waar zijn vader na tweeëneenhalf jaar dakloos te zijn geweest een huis had gevonden. ‘Ik was zo blij. We waren weer samen, met z’n drieën. M’n ouders hadden het er zelfs over dat ze misschien weer zouden gaan trouwen.’ Maar toen sloeg het noodlot toe. ‘M’n moeder voelde zich niet goed. We zeiden dat ze naar de dokter moest, maar dat wilde ze niet. Totdat ze zich helemaal beroerd ging voelen. Toen bleek dat

ze kanker had. Baarmoederhalskanker. Ze hebben nog geprobeerd het weg te halen, maar dat is niet gelukt. Ze kon al heel snel niks meer. We haalden een rolstoel op, zodat ze nog mee naar buiten kon.’ Maar haar toestand verergerde snel. ‘Ze kwam in het ziekenhuis terecht en kreeg veel morfine tegen de pijn. Als ik thuis uit school kwam ging ik eerst even buiten spelen met vrienden en dan gingen we ’s avonds naar haar toe.’ Wesley strijkt met z’n hand over z’n ogen. ‘Ze was zo afwezig. Ze keek je aan, maar toch niet echt. Ze keek dwars door je heen. Op het laatst waren mijn opa en oma en mijn vader en ik er bijna de hele tijd. We konden niet meer met haar praten, ze was helemaal in een roes van de medicijnen. En toen overleed ze. Zes maanden nadat ze ziek was geworden.’ Hij zwijgt een poosje. ‘Ze was heel lief. Ze was er gewoon altijd. En toen ineens niet meer. Als ik nou nog wat tegen haar kon zeggen, zou ik zeggen dat ik van haar hou. En dat ik haar mis.’

Ik geloof het niet meer

Nadat z’n moeder was overleden ging het niet goed met Wesley. ‘Ik raakte wel erg van streek’, vertelt hij. ‘Ik begon een beetje slecht te luisteren. Al die dingen. Ik wist niet meer hoe of wat. Op gegeven moment heeft mijn vader hulp gevraagd bij jeugdzorg. En toen ging het weer goed. Maar na een tijdje zei Jeugdzorg dat ik ergens anders tot rust moest komen. Dus ben ik een tijdje bij kennissen geweest. Maar opeens kwam de politie, die nam mij mee en zette me met een tas kleren in de auto. Ik werd naar het politiebureau gebracht waar ik afscheid kon nemen van mijn vader en toen werd ik naar een opvang in Enschede gebracht. Daarna kwam ik een tijdje in een opvang in Zwolle terecht, maar daar kon ik ook niet blijven en nu zit ik sinds oktober hier op ’t Avenier in Harreveld. Eerst zeiden ze dat ik er op 28

januari moest vertrekken, maar ik zit er nog steeds. Ze zeggen dat ik eerst nog naar een opvang in Oldenzaal moet en dat ik dan misschien weer naar huis mag, maar ze zeggen zoveel de hele tijd. Ik geloof het niet meer.’

Vrijheden

Wesley is met z’n 11 jaar de jongste op ’t Avenier, waar jongeren van 12 tot 18 met ernstige gedragsproblemen zitten. ‘Er zitten allemaal mensen die iets gedaan hebben. In het begin vond ik het best wel eng met al die stoere, grote jongens, maar nu heb ik wel een paar vrienden gelukkig. Ik ga hier op het terrein naar school. Het is wel een hogere school, maar ik kan op m’n eigen niveau werken: groep 7.’ Wesley kan “vrijheden” verdienen. ‘Als ik mijn kamer opruim en mijn tanden poets, niet reageer op pesten en mij netjes gedraag en zo, dan mag ik een uurtje van het terrein af. Dan ga ik fietsen, of naar het dorp. Ik krijg elke vrijdag 3 euro zakgeld dus daar kan ik dan snoep of zo van kopen.’ Hij heeft een eigen kamer. ‘Die heb ik ingericht met mijn eigen spulletjes. Je mag er geen mp3-speler hebben of zo, alleen een radio. Ik eet ’s avonds alleen op mijn kamer, dat moet, want dan heb ik een rustuur.’

Geen hechte band

Eens vroeg Wesley aan een begeleidster, of ze wou doen wat zijn moeder altijd deed als hij van slag was. ‘Ik vroeg of ze zachtjes over mijn hand wou kriebelen. Want dan word ik altijd helemaal rustig. Maar dat wou ze niet. Ze zei dat ze dat niet deed omdat ze geen hechte band wilde met de jongeren.’ Wesley wil naar huis. Hij wil nergens meer wennen en zich aan niemand meer hechten. ‘Ik moet toch elke keer weer weg. Wat heeft het dan voor zin? Weet je, ik kan gewoon niet goed over emoties praten. Ik zoek maar zoveel mogelijk afleiding, zodat ik niet zoveel meer aan m’n moeder hoeft te denken. Kijk, misschien was ik soms wel wat moeilijk omdat ik zo van slag was, maar voor de rest ben ik volgens mij geen lastige jongen.’ Wesley staart niets ziend in de verte. ‘Het allerliefste wou ik dat mijn moeder terug kwam. Maar dat kan natuurlijk niet. Dus nu wil ik het allerliefste naar huis. Gewoon, een normaal leven leiden.’

Wij stellen uw reactie op prijs. Uw reactie kunt u sturen naar de redactie van de Herbergkrant: info@herbergkrant.nl

WRZV organiseerde ook dit jaar weer de traditionele zaalvoetbalcompetitie Het IJsselcuptoernooi leeft weer volop!

In de WRZV Hallen wordt er vanaf het begin van haar bestaan de zaalvoetbalcompetitie van de WRZV Zaalvoetbalvereniging gespeeld. Daarvoor speelde dat zich af in de Zwolse IJsselhallen. In die Zwolse IJsselhallen is men destijds ook begonnen met het IJsselcuptoernooi. De wisselbeker dateert immers van 1981 en de WRZV Hallen zag het levenslicht in 1988. Op de wisselbeker staan nog een aantal historische namen als FAM. JOLLY JOKER uit Groningen, Rikels Reichenbach en Telecom als winnaars.

Het IJsselcuptoernooi is een aantal jaren uit de lucht geweest. In 2009 heeft de zaalvoetbalvereniging WRZV als organisator het weer nieuw leven ingeblazen met een vervolg in 2010.

Het vervolg in 2010 heeft plaatsgevonden op vrijdag 7 mei 2010 met uiteindelijk negen deelnemende ploegen. Een ploeg viel helaas door blessures op het laatste moment af. Om kwart voor zeven werd begonnen met de eerste wedstrijden. Er zouden na de poule wedstrijden

gespeeld worden om de uiteindelijke plaatsen buiten de kruisfinales. De vermoeide spieren bij sommige teams heeft erin geresulteerd dat er niet meer gespeeld werd voor die plaatsen. Plaatsen die geen beker op zouden leveren. Ook voor die teams werd er een natje en een droogje aangeboden. Derhalve werd gelijk gespeeld in de kruisfinales en die ging tussen nummer 1 van poule A en nummer 2 van poule B en de nummer 1 van poule B en nummer 2 van poule A.

De volgende wedstrijden kwamen zo voor de kruisfinales respectievelijk op papier: Bola Lah ! – Mediaconnexion en Kollektifa Maluku 1 en Kollektifa Maluku 3. Een kampioensklasser maandag tegen een tweede klasser dinsdag en een kampioensklasser woensdag tegen weer een tweede klasser dinsdag. De tweede klassers gaven zich niet maar zo gewonnen maar moesten zich uiteindelijk toch gewonnen geven. Zowel Bola Lah ! als Kollektifa Maluku 1 waren uiteindelijk te sterk. De wedstrijd om de 3e en 4e plaats ging dus tussen Kollektifa Maluku 3 en Mediaconnexion. Twee bekenden uit de competitie dus. Wie de langste adem zou hebben en de meeste conditie zou winnen en er met de derde plek vandoor gaan. Het werd een leuke pot, mede ook weer door de sportiviteit die gedurende het gehele toernooi in grote mate te bespeuren viel. ‘Het had net zo goed andersom kunnen zijn’, hoorde ik in de wandelgangen maar de realiteit geldt. Mediaconnexion won en werd zo derde met ook een pluim voor Kollektifa Maluku 3 die toch met een beker naar huis ging voor de 4e plek.

De echte finale zo zegt men wel eens ging dus tussen Bola Lah en Kollektifa Maluku 1. Helaas heb ik ook hier geen uitslag van. Bij de prijsuitreiking bleek dat Bola Lah ! (voor namelijk het eerste met de wisselbeker naar huis ging. Die beker uit 1981 met de oren die zij het volgende seizoen mogen verdedigen. De winnaar van 2009 kon helaas niet aanwezig zijn. De sportiviteitsprijs werd in een gezellige ambiance zo mogelijk nog luider bejubeld en die ging naar de mannen van Argos Bebenus. Onder het genot van een miniverloting -die ook nog eens wat spanning opleverde- en het aangeboden hapje en drankje werd het toernooi afgesloten.

‘Wanneer is er weer een toernooi ?’, luidde de vraag. Een teken dat het goed bevallen is. Daar is het ook om te doen! Volg voor het laatste toernooi nieuws de media, kom langs en proef de sfeer in de WRZV. We zijn al weer druk bezig om de competitie voor het volgende seizoen weer gezicht te geven: de eerste aanmeldingen komen alweer binnen. De competitie van het seizoen 2010/2011 begint op maandag 06 september 2010.

Han van Zuidam, algemeen medewerker WRZV

Amerikaanse daklozen vaak slachtoffer van hate crime

In de staat Californië wil men de 157.000 daklozen aldaar beter beschermen tegen geweld. Het is in de VS geen uitzondering dat daklozen het slachtoffer zijn van 'hate crime'. geweld dat voortkomt uit algemene haat tegen de groep. Per jaar worden ongeveer 20 daklozen gedood en velen aangevallen. Om de daklozen meer te beschermen wil men de burgerrechten van daklozen versterken, evenals die van homoseksuelen en mensen van een ander ras, zodat geweld tegen deze groepen automatisch een hogere straf oplevert. Niet iedereen is het daar mee eens, een republiekin ziet dakloosheid als 'life style' keuze. (bron: doenendenken.nl)

interview ► Wiebe Dijkstra Teamcoördinator RIBW/Herberg

De RIBW-mensen van de lange adem

‘Liefde, aandacht en betrokkenheid kun je niet spelen’

‘Ieder mens is specifiek, ieder mens heeft z’n eigen gaven en talenten’, zegt Wiebe Dijkstra. Hij is Teamcoördinator Maatschappelijke Opvang bij de RIBW IJssel-Vecht, de organisatie die de begeleiding en zorg in de Herberg op zich heeft genomen. ‘Op die gedachte is de wijze waarop wij de Herbergbewoners rehabiliteren gestoeld.’

In de jaren 80 startte Wiebe Dijkstra zijn carrière bij ZOA-Vluchtelingen zorg. ‘We werkten met uitgenodigde bootvluchtelingen Vietnamezen en Cambodjanen: mensen die het slecht hadden, van huis waren verdreven en hier te gast waren’, vertelt Wiebe. ‘Daar had ik feeling mee. Daarna werkte ik 10 jaar bij het COA, Centraal Orgaan Opvang Asielzoekers. Totdat ik te maken kreeg met bepaalde kenmerken van het uitzettingsbeleid. Ik moest medewerkers opdracht geven kinderen van school te halen terwijl de ouders van niets wisten. De kinderen en ouders werden met een politiebusje afgevoerd. Mensen die ik kende als aardige, loyale, maar minder bedeelde personen werden uitgezet, terwijl de mensen met meer geld wel wat konden ritselen hier. Die hardheid en die onrechtvaardigheid zat me niet lekker. Ik ben opgestapt en gaan werken met licht verstandelijk

gehandicapten met gestoord gedrag, die gedwongen opgevangen werden. Wij zorgden ervoor dat ze met hulp en educatie weer toe konden groeien naar de maatschappij. Maar op een gegeven moment begon ik me zelf daar als het ware opgesloten te voelen. Ik wilde weer middenin de samenleving staan. Toen ik een vacature van de RIBW voor projectleider van de Herberg zag, heb ik meteen gereageerd.’

Dat was in december 2008, toen de Herberg nog achter de WRZV-hallen was gevestigd. ‘Het was de oude setting in containers. Ik kwam daar in de winter, het was bitter koud en de sombere situatie maakte diepe indruk op mij.’ Wiebe begon in februari 2009 in zijn nieuwe functie. ‘De mensen die in de Herberg werken, doen dat met hart en ziel. Als teamcoördinator zie ik het mede als mijn taak om harmonie en daadkracht te creëren. Om ervoor te zorgen dat men plezier heeft in dit toch wel heel moeilijke werk.’ Uitgangspunt is dat er voor de daklozen méér nodig is dan bed, brood en bad. ‘Zorginhouderlijk willen we de mensen helpen, ervoor zorgen dat ze weer een plekje in de maatschappij verwerven. In eerste instantie is de RIBW op ideële wijze en maatschappelijke betrokkenheid een bijdrage gaan leveren. De RIBW is met name gespecialiseerd in het begeleiden van mensen met een psychiatrisch verleden. Daarbij zijn we ook begaan met mensen die een tijd in behandeling zijn geweest, maar op basis van vrijwilligheid ervoor hebben gekozen om het op eigen kracht weer te proberen in de maatschappij. Een groot deel van deel van deze mensen redt het niet en we kunnen toewerken naar betaalde zorg op grond van een indicatie. Er wordt per bewoner aan de hand van het zogenaamde zorgzwaartepakket een individueel begeleidingsplan gemaakt waarin staat hoeveel, hoelang en welke zorg nodig is. Op basis daarvan krijgt de RIBW een bepaald budget. Dat is allemaal prima geregeld per 1 januari. Door dit systeem is er meer tijd en rust om de diepte in te gaan.’ Die tijd en rust is ook een gevolg van de structureren van de Herberg. ‘De mensen weten waar ze aan toe zijn met het voorportaal, de nachtopvang en het sociaal pension. In de nieuwe Herberg kunnen we goede zorg waarborgen.’

Als een dakloze bij de Herberg aankomt, moet hij kunnen aantonen wie hij is. ‘We brengen in beeld wie hij is, waar hij vandaan komt en of er bijvoorbeeld medicatie wordt gebruikt’, vertelt Wiebe. ‘Als iemand niet aanspreekbaar is door het gebruik van middelen, krijgt hij eerst een bed en gaan we de volgende dag met hem in gesprek. We sturen nooit iemand weg.’ Vervolgens

wordt gekeken of de hulpvrager in de regio staat ingeschreven. ‘Het kan zijn dat hij bijvoorbeeld in Leeuwarden thuishoort en daar een plek heeft. Dan zorgen we dat hij daar terecht komt. Wij zorgen ervoor dat iedereen onderdak heeft, waar dan ook. Dat kan dus ook elders betekenen.’ Er zijn ook mensen die geen zorg willen. ‘Dat zijn moeilijke gevallen: mensen die geen inzicht in zichzelf hebben, alles wegstoppen met middelen. Het is de taak van de medewerkers om toch vertrouwen te winnen en er, ondanks falen of terugval, te zijn voor die mensen. Je moet wel feeling met de doelgroep hebben’, zegt Wiebe. ‘Je kunt liefde, aandacht en betrokkenheid niet spelen, ze voelen meteen dat dat niet echt is. Velen zijn zo vaak teleurgesteld en bedrogen, ze komen uit zulke diepe shit en hebben zo vaak de deksel op de neus gehad, dat het opbouwen van vertrouwen heel langzaam en moeizaam gaat. Daar moet je veel geduld en een lange adem voor hebben.’

Wiebe is altijd al geïnteresseerd geweest in het verhaal achter de mens. ‘Mijn ouders hadden vroeger een bakkerij in een dorp. Maar ik ging liever met de mensen in gesprek dan dat ik ze brood verkocht, dus daarom ben ik maatschappelijk werker geworden en geen bakker. En als christen denk ik: als er iemand voor mij alles over heeft gehad, vraagt dat ook van mij dat ik voor anderen alles over heb. Die gedachte is heel reëel voor mij. Als ik dan hoor dat iemand die jarenlang bij Joop achter de WRZV heeft gezeten nu huismeester is geworden bij een zorgverleninginstelling, dan denk ik: die is er. Die heeft het gered. Dat is prachtig. Daar doen we het voor. Kijk, dat is het mooie van de RIBW. We werken vanuit een rehabilitatiegedachte: ieder mens is specifiek. Ieder mens heeft zijn eigen gaven en talenten die ontwikkeld kunnen worden. Op dat positieve uitgangspunt van hoop bouwen wij voort.’

Daklozen delen krant uit tijdens gemeenteraadsvergadering

Bij wijze van verrassing deelden Herbergbewoners op 19 april Herbergkranten uit tijdens de Zwolse gemeenteraadsvergadering. De speech van dakloze Anton Govers, waarin hij doelstelling en ideologie van de Herbergkrant verwoordde, werd met luid applaus ontvangen.

Met deze actie wilden de daklozen de krant onder de aandacht brengen van de politiek. De doelstelling van bestuurlijk en politiek Zwolle is immers dezelfde als die van de Herbergkrant en de Herbergkrantmakers: participatie, verbinden en vertrouwen – een stad waar iedere burger meetelt en meedoet. Ook bij de Herbergkrant gaat het om het dichten van kloven, om lezers inzicht te bieden en om de daklozen weer mee te laten doen aan de samenleving.

De Herberg staat er. Al die jaren strijd hebben wat moois opgeleverd: dat pakken ze me niet meer af. Maar het betekent niet dat ik er klaar mee ben. Ze weten me nog altijd te vinden en dat is ook prima. Zo werd ik laatst nog gebeld door de GGD. Per 1 januari is het voor gemeenten verboden om noodopvang te verlenen aan asielzoekers. Het rijk zou er voor zorgen dat uitgeprocedeerde asielzoekers zo snel mogelijk zouden kunnen vertrekken, naar het land van herkomst. Omdat de regering hier niet in slaagt, staan er bij de GGD's in Nederland mensen huilend op de stoep. Mensen die hier al acht, negen of meer jaar zijn. Het is jammer dat Zwolle meedoet aan dat opjaagbeleid en geen stelling neemt, zoals Utrecht, Leeuwarden, Den Bosch, Amsterdam en Den Haag. Nee, de jacht is weer geopend, omdat men het braafste jongetje van de klas wil zijn. Ik vind dat niet kunnen. Óf je brengt ze netjes terug naar het land van herkomst, óf je vangt ze op. Je gaat er niet mee lopen voetballen. Mensen worden stapelgek van dat opjaagbeleid.

‘Ik kon er nachten niet van slapen’

Neem nou Fati, de man met de deken. Twee jaar geleden, toen ik gebeld werd omdat hij uit de vijver voor het stadskantoor zat te drinken, heb ik hem naar de Herberg gebracht. Sindsdien geef ik hem elke ochtend vijf euro voor een pakje shag. Niemand weet wat er met hem gebeurd is, waar hij vandaan komt. We vermoeden Somalië, maar dat is niet zeker. De man is in de war, er is geen gesprek met hem te voeren, ook niet met een tolk. Toen we bij Foto Voerman een pasfoto van hem gingen maken voor een IND-document, bleek waarom. Op een officiële pasfoto mag je geen hoofdbedekking dragen, dus de doek die Fati altijd als een tulband draagt, moest af. Eerst weigerde hij, maar uiteindelijk deed hij het toch. Van wat ik toen zag, heb ik nachten niet kunnen slapen. Die man heeft verschrikkelijke dingen meegemaakt. Dan denk ik: moet hij terug naar die plek waar dat gebeurd is? Waarom gunnen wij die man niet wat rust en veiligheid? 's Morgens wandelt hij vanuit de Herberg naar me toe en dan blijft hij de hele dag bij me in de buurt. Hij kent maar een paar woorden: 'Joep', dat ben ik, en 'roken'. Fati doet niemand kwaad, hij loopt niemand voor de voeten. Kijk, en dan denk ik: zorg dat hij daar terecht komt waar hij thuis hoort, of zorg dat hij een uitkering krijgt zodat hij een pakje shag voor zichzelf kan kopen.

Gelukkig hebben we in de Herberg goede afspraken: niemand op straat. En iedereen, de initiatiefnemers en de medewerkers, gaat daar ook voor, dat merk je steeds meer. De mensen die daar werken doen dat met hart en ziel, die hebben geen 8 tot 5 mentaliteit. Het ziekteverzuim is nihil. Ik vind het nog steeds prachtig om te ontdekken dat er meer mensen zijn die zo denken als ik. Dankzij de RIBW en woningcorporaties met lef, kon de overheid niet meer om mij heen en is de Herberg tot stand gekomen. Dat geeft mij heel veel voldoening en daar ben ik trots op.

project

kantoorinrichtingen

Katwolderweg 1
8041 AC Zwolle
Postbus 406
8000 AK Zwolle

Tel 038 - 4217417
Fax 038 - 4225003
Info@kvsbv.nl
www.kvsbv.nl

Altijd goed verzorgd

Wij zorgen goed voor u én uw gasten.
Of het nu gaat om een groot bedrijfsfeest of een intieme party:
wij verzorgen de catering en de hele entourage er omheen tot in de puntjes.
Sfeervol en heerlijk. Het enige dat u hoeft te doen is genieten!
Kijk op www.conradcatering.nl voor meer informatie.

ConradCatering

Compleet

Waterlelie 19 • 8043 NZ Zwolle • Tel 038 - 45 38 014 / 06 539 20 669
www.conradcatering.nl • info@conradcatering.nl

Anton's memoires ➡ Anton Govers **DEEL 2**

In de vorige Herbergkrant verhaalde Anton Govers over zijn jeugd in een klein Brabants dorpje als telg van een welgestelde familie. Na de lagere school ging Anton naar een internaat en haalde zijn HBS-diploma. Hij weigerde dienst omdat hij tegen alle vormen van geweld was en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. 'Daarna', zo eindigde Anton de vorige keer, 'probeerde ik volwassen te worden...'

Na mijn detentie had ik de keuze gemaakt: Anton de wereldverbeteraar wilde alle mensen gaan helpen en psychologie leek mij een boeiende studie. Maar de studie viel zwaar tegen, ontzettend theoretisch. Gelukkig had ik leuke medestudenten en het studentenhuus waar ik woonde bestond uit een bont gekleurd gevoel: allemaal vrouwtjes en ik werd daar als hun kleine broertje behandeld en leuk verwend. Daar leerde ik ook mijn echte ware liefde kennen, althans dat dacht ik. Anneke was 23 en zat op de kunstacademie, Riemke was 24 en studeerde geneeskunde. Ze kwamen uit een klein dorpje uit Friesland. Ik was smoorverliefd en toen ik op mijn knieën zat om aan Anneke mijn liefde voor haar te openbaren kreeg ik een hamer op mijn kop, althans zo voelde dat: Anneke en Riemke hadden samen een relatie. Toch bleven we goede vrienden en na verloop van tijd werd ik de biologische vader van hun twee kinderen. Ik had de afspraak gemaakt dat ik geen bemoeienis zou hebben met de opvoeding, maar na een paar jaar kon ik

dit emotioneel niet meer aan en ging op mezelf wonen. Nog steeds heb ik contact met hen en met de kinderen.

Een jaar later leerde ik mijn vrouw kennen op mijn afstudeerfeestje, zelf studeerde ze culturele antropologie en studeerde een jaar later af. Ik ging parttime werken en deed daarnaast de kunstacademie in Amsterdam. Ik had gedurende mijn studie het Jongeren Advies Centrum (JAC) opgezet, totaal gerund door vrijwilligers en kreeg daar een betaalde baan. Leuk werk maar steeds problemen met kinderopvang en jeugdzorg. Soms vraag ik mij af: is de mens of het kind belangrijk of gaat het om de regelgeving. Voor mij staat gelukkig de mens centraal. De hulpverlener gaat etiketteren en met allerlei regeltjes gooien. Vaak gebeurt dit ook vanuit de angst, want dan kom je jezelf tegen: hoe was ik als kind, hoe leef ik nu in deze samenleving. Eigenlijk herkent de hulpverlener heel veel van zichzelf in de cliënt en dat kan soms heel pijnlijk zijn, geloof me maar, ik ken dit vanuit mezelf.

Mijn vrouw kreeg een baan bij de SNV, een stichting voor ontwikkelingswerk, en toen de jongste dochter een jaar was gingen we voor een jaar naar Peru. Het was voor mij heel waardevol: ik leerde de beperktheden kennen van ieder mens. Wat zij mij leerden was dingen te accepteren, dingen niet steeds onder controle te willen hebben. Een mooi voorbeeld: er was een groot tekort aan voeding en medicijnen en de vracht uit Lima liet weken op zich wachten. Ik was boos en zat me steeds druk te maken en toen zeiden ze tegen mij: 'maak je maar druk, dat kost je veel energie en dan ben jij als eerste dood door gebrek aan voeding en kunnen wij jou tenminste opeten.' Terug in Nederland ben ik gaan werken in de psychiatrie. Al heel snel lag ik in conflict met de staf van de

inrichting, maar uiteindelijk heb ik toch jaren in de psychiatrie gewerkt. Wel steeds geprobeerd het beleid te veranderen, maar door verhoging van de werkdruk en gebrek aan personeel werd er steeds meer medicatieus gewerkt. Naast mijn werk was ik ook nog actief binnen allerlei stichtingen, actiegroepen. Dit nam soms wel veel tijd in beslag, ik wilde overall mee aan de slag en dat probleem heb ik nog steeds. Ik had ondertussen al vijf dochters. Soms vraag ik me af of ik mijn vrouw en kinderen niet wat te weinig aandacht heb gegeven, maar nee, want als we bij elkaar waren, waren we er ook echt voor elkaar. Elke zondag was ik vrij en deden we samen leuke dingen, gingen we naar de kerk om god te danken voor alles wat hij ons had gegeven de afgelopen week. Danken is iets wat wij nog moeten leren: meestal vragen we alleen maar. God wordt overspoeld met vragen denk ik, soms de gekste eerst, maar het woordje danken staat bij velen niet in hun woordenboek.

Als ik terugkijk -ik was hier ongeveer 45 jaar- dan ben ik een tevreden mens met alles wat ik heb mogen doen in mijn leven. Ik wou echter steeds meer en meer doen, alle ellende van de wereld rustte op me, daarom loop ik nu zo krom. Ik heb niet veel kunnen veranderen maar toch: wat ik heb gedaan daar ben ik tevreden mee. Ons huis was altijd vol, steeds gasten of cliënten van het JAC die tijdelijk onderdak hadden bij ons. Dit is heel belangrijk in mijn leven: niet alleen vrouw en kindertjes, maar leven met de mensen die je tegenkomt in je leven, samen de weg gaan die we hebben te gaan. Volgende keer wat meer over mijn gezin, de kunst en hoe het verder ging.

Veel leesplezier.
Anton Govers

Wilt u adverteren in de Herbergkrant? Dat kan!

Adverteren in de Herberg-krant is aantrekkelijk qua prijs, én u steunt er de Herberg mee. Voor de tarieven neemt u contact op met de afdeling advertentie-verkoop. Hieronder de formaten en de aanlever-specificaties:

- ➡ Materiaal aanleveren als certified pdf, beelden 300 dpi, lettertypes ingesloten.
- ➡ Formaten:
 - 1/4 pagina: 125 x 190 mm
 - 1/2 pagina: 255 x 190 mm
 - 1/1 pagina: 255 x 387 mm
- ➡ Aanleveradres: advertenties@herbergkrant.nl

Puzzel 02

Puzzel uit welk getal voor welke letter staat. Bij juiste invulling ontstaat een gedichtje van een onbekende dichter. In de volgende Herbergkrant leest u de oplossing.

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z				
							28														22								
25	3		16	18	25	21		25	25	26		10	18	21	2	25		21	8	25	25		1	25	17	25	21	,	
12	24		16	18	25	21		5	25		22	25	21	10	6	23	26	21		7	23	21	25	3					
1	25	22	25	26		22	23	26	23	22	18	26	5		1	23	12	24		22	3	18	25	1		26	23	23	3
15	25	5		12	24		8	25	15		25	25	26		5	3	20	24											
25	26		6	23	9	21	12	1			6	25	22	25	26														

De oplossing van de puzzel in Herbergkrant nr. 1:

Een spin vervaardigde als handwerk
Een olifant van ragfijn kantwerk
Natuurlijk kwam dat in de krant
Als: spin maakt olifant van kant
Kees Stip

interview ► dokter Rouzbeh Zoubin en de verpleegkundige van de GGD

Noodhulp in eigen land

Een kleine behandelkamer met een tafel en daar omheen drie stoelen. Op de tafel een stalen kaartenbakje, waarin de gegevens van de patiënten worden bewaard. Tegen de muur een mini behandelbankje. Verder een kast met wat medische benodigdheden en een laden met hangmappen, waarin het papieren archief is gevestigd. Voor de deur buitenlandse patiënten die op hun beurt wachten. Is dit een huisartsenpost in een ontwikkelingsland? Nee, het is de behandelkamer van de GGD IJsselland in Dagopvang Bonjour.

‘Eigenlijk zouden we wel een KNO-kit willen hebben’, zeggen dokter Rouzbeh Zoubin en de verpleegkundige van de GGD, die elke week spreekuur houden in Bonjour. ‘En een computer bijvoorbeeld. Maar onze allergrootste wens is medisch geschoolde mensen die uit humane overwegingen uitgeprocedeerde asielzoekers willen helpen. Mensen die acute, medische hulp willen geven aan medemensen die dat niet kunnen betalen omdat ze geen baan of uitkering mogen hebben, niet in Nederland mogen worden opgevangen, maar ook niet naar elders mogen. Aan mensen die geen kant meer op kunnen en pijn lijden. Zo zijn we al tijden op zoek naar een tandarts voor acute hulp.’

Dokter Zoubin heeft sinds een jaar of twee een eigen huisartsenpraktijk en is nu ruim anderhalf jaar huisarts bij de GGD. ‘Mijn keuze voor de GGD heeft met mijn humane kant te maken’, legt hij uit. ‘En met mijn beroep. Je legt als arts de Eed van Hippocrates af. Dat betekent dat je mensen helpt, ongeacht kleur, religie en afkomst en ook ongeacht of iemand verzekerd is of niet. De mens staat centraal. De kracht van de GGD, de Gemeenschappelijke Gezondheids Dienst, is dat deze organisatie neutraal is. Iedereen is welkom bij ons, dat vind ik heel belangrijk. We moeten echter wel heel erg

creatief zijn om mensen de medische hulp te bieden die ze nodig hebben.’ De verpleegkundige beaamt. ‘We gaan met huis-, tuin- en keukengedoe aan de slag. We bouwen voortdurend aan ons netwerk om mensen te zoeken die ons en onze patiënten verder kunnen helpen. Momenteel zijn we aan het onderzoeken of we in bepaalde gevallen het noodfonds van de gemeente Zwolle kunnen aanspreken.’ Zoubin doet zoveel hij kan zelf. ‘We hebben echter geen middelen om instrumenten te steriliseren, we hebben geen middelen om te verdoven. Het is jammer dat er geen verkorte cursus tandheelkunde bestaat, die ik zou kunnen volgen. Dan zou ik zelf bij een patiënt een kies kunnen trekken.’ ‘We werken op een Afrikaanse manier’, zegt de verpleegkundige en zij kan het weten want ze werkte jarenlang in de tropen en voor Artsen zonder Grenzen. ‘Er gaan grote bedragen naar het buitenland, terwijl er in eigen land ook nog zoveel nodig is.’

Op het spreekuur is het goed merkbaar dat per 1 januari de nieuwe regel is ingegaan dat gemeenten geen noodopvang meer mogen bieden aan uitgeprocedeerde asielzoekers. ‘Dat vinden wij heel erg’, zegt Zoubin. ‘Mensen kunnen niet naar eigen land terug en ze kunnen ook niet in Nederland blijven. Ze hebben geen werk, geen uitkering, geen geld, geen paspoort, geen zorgverzekering, ze kunnen nergens naar toe. Ik weet niet waar dat beleid op gebaseerd is. Neem nu Ali. Die werd uit het Nel Banninkhuis gezet door deze regel. Gelukkig kon hij na twee nachten op straat in de Herberg terecht, want daar wordt gewoon iedereen opgevangen. Mensen op straat, dat is van alle kanten niet goed.’ ‘Ze worden stapelgek’, voegt de verpleegkundige toe. ‘Je lost met zo’n regeling de problemen niet op, je maakt ze alleen maar groter. En het persoonlijk leed is niet te overzien.’ ‘Zo was er bijvoorbeeld een gezin met twee kinderen uit Armenië dat al twee jaar rond zwierf’, vertelt Zoubin. ‘Van de IND moesten ze naar de Armeense ambassade, maar die zei dat ze moesten wegwezen. Ook de Russische ambassade wilde niets met hen te maken hebben. Uiteindelijk hebben ze na jaren via de pardonregeling papieren gekregen. De kinderen zitten nu op het vwo. De ouders zijn voor het leven getraumatiseerd, helemaal total loss. Ik heb er geen woorden voor. Hier wordt leed als het ware gewoon gecreëerd.’

Dokter Zoubin heeft het zelf meegemaakt. ‘Twaalf jaar geleden ben ik uit Afghanistan naar Nederland gevlucht. Ik had in Rusland medicijnen gestudeerd, maar moest hier de helft van de studie weer opnieuw doen. Maar of ik nou gestudeerd had of niet, hier in Nederland werd er op mij neer gekeken. Als asielzoeker was ik niemand. Je hebt totaal geen status. Het is zo moeilijk om niet bij te pakken neer te gaan zitten en helemaal moedeloos te raken. Een vriend die elke week naar de politie moest voor zijn vingerafdrukken, nam op een gegeven moment een groot mes mee en hakte op het politiebureau zo z’n duim eraf. “Alsjeblieft”, zei hij. “Hier heb je m’n vingerafdrukken”.’ Zoubin kan zich inleven in mensen met dezelfde achtergrond, die hij tegenkomt bij zijn werk als GGD-arts. ‘De dokter spreekt ook heel veel talen’, zegt de verpleegkundige. ‘En dezelfde achtergrond heeft voor de patiënten een enorme meerwaarde: als die Afghaanse dokter er maar is.’ Ondanks alles worden de verpleegkundige en dokter Zoubin niet moedeloos. ‘We hebben elkaar en onze strijdkracht en dat maakt dat we dit kunnen doen.’

portret ► Cristien van Heugten

‘Mijn leven als transgenderist’

‘Ik ben geboren als jongen. Toen voelde ik dat ik eigenlijk een meisje had moeten zijn. Ik heb tot mijn 18e jaar in internaten gezeten. Ik heb 24 jaar voor het Leger des Heils gewerkt. Daar kwam ik mezelf tegen, dat was niet fijn. Toen ben ik dameskleden gaan dragen. Hier kon ik mezelf zijn, met baardepilatie met lichtstralen en ook met dameschoenen en sieraden. Ik ben nu inmiddels 49 jaar, over een paar weken krijg ik de geslachtsaanpassing, dan ben ik echt vrouw voor het leven en dat is heel fijn.’

Zo omschrijft Cristien in een paar regels haar leven tot nu toe. Een bewogen leven. Als kind werd ze door de kinderbescherming in een internaat geplaatst. ‘Van daaruit deed ik VBO, ITO en LTS. Daarna ben ik rond gaan zwerven. Ik werkte onder andere bij een zandstraalbedrijf en bij een slachthuis, ik zat bij het Leger des Heils in Apeldoorn, in Maastricht en in Amsterdam en na een tijdje werd ik zelf heilsoldaat. Ik ontmoette een vrouw en we trouwden.’ Maar Cristien, destijds nog Eduard Bernhard, was onrustig en zat niet lekker in haar vel. ‘Ik ben gescheiden en na een tijdje trouwde ik tien jaar geleden met mijn huidige vrouw.’ Maar nog steeds was Eduard Bernhard niet gelukkig. ‘Ik was een vrouw in een mannenlijf. Ik wilde dameskleding en sieraden dragen.’ Dat ging niet samen met het leven als heilsoldaat. ‘Dat was heel jammer, want ik ben wel gelovig. Maar dat mannenpak ging me steeds meer tegen staan, en toen ben ik vertrokken.’ Ook het huwelijk escaleerde acht jaar geleden door omstandigheden. ‘Toen

ben ik weer gaan zwerven, terwijl mijn vrouw voor de drie kinderen zorgde.’ Sindsdien woont Cristien in de Herberg, eerst bij de WRZV-hallen en nu op de nieuwe locatie in haar uiterst vrouwelijke kamer, met de 27 knuffels, de snuisterijen en de keurige en gezellige opgeruimdheid. ‘Ik mis mijn vrouw best wel. Ik heb gezegd dat ik straks na de operatie, als ik weer helemaal opgeknapt ben, weer bij haar terug kom.’

Die operatie is niet niks. Maar Cristien, die al zoveel heeft meegemaakt in haar leven, is laconiek. ‘Kijk, ik lig zelf te slapen, de chirurgen moeten acht uur lang hard werken om van mij een vrouw te maken.’ Natuurlijk vindt ze het wel spannend. Maar ze is er helemaal naar toe gegroeid. ‘Ik heb heel veel onderzoeken gehad de laatste acht jaar. En inmiddels ben ik al geen man meer. Ondertussen heb ik borstimplantaten gekregen, is mijn baardgroei met epilatie en lichtstralen gestopt en heb ik hormonen gehad.’ Die veroorzaakten in het begin hevige stemmingswisselingen, maar daar heeft ze nu geen last meer van. Inmiddels zien de meeste mensen haar gewoon als vrouw. ‘Ik voel me nu ook gewoon als vrouw geaccepteerd. Dat is heel prettig.’ Na de geslachtsoperatie moet Cristien eerst veertien dagen in het ziekenhuis blijven en dan nog drie en een halve maand herstellen. Dat doet ze in de Herberg. En dan wil ze terug naar haar vrouw in Den Bosch. ‘Mijn liefste wens is dat mijn echtgenote en ik als vrouwen onder elkaar een gelukkig leven kunnen leiden. Als het aan mij ligt gaat dat lukken.’

gedicht ► Han van Zuidam

Het WK versus de vrouwen

Deze zomer staat helemaal in het teken van het WK in Zuid-Afrika. Een maand lang voetbal, voetbal en nog eens voetbal op tv. In menig huiskamer hebben de mannen de afspraken met de vrouwen indien nodig wellicht op papier al vastgelegd. Met name voor de vrouwen een gedicht dat je goed moet onthouden:

**Een WK is maar een keer in de vier jaar.
Je man of vriend is toch verder wel lief voor jou.
Julie zijn toch een leuk stel of paar.
Ook tijdens het WK denkt hij wel aan jou.
En vind jou ook dan de mooiste vrouw
Hij is jou ook in alles trouw.**

**Dat is toch het mooiste wat je kan overkomen.
Het is realiteit het zijn geen dromen.**

**Dat WK gaat weer voorbij
Hoe eerder hoe liever.
Dan sta je weer bij je man of vriend
zij aan zij.
Zo trouw als een Golden Retriever.**

Han van Zuidam

interview ► Manager Wonen Martin Bleijenburg van deltaWonen

**‘Wij willen mensen die zich “in het souter-
rain van de woningmarkt” bevinden vol-
doende kansen bieden een wezenlijke stap
te zetten in het leven, een stap waardoor
ze zich beter voelen. Dat is het doel. Als
woningcorporatie kunnen wij die mogelijk-
heid faciliteren.’ Manager wonen Martin
Bleijenburg van woningcorporatie deltaWo-
nen vertelt over motivatie en drijfveren.**

Bleijenburg begon zijn carrière als Maatschappelijk Werker. ‘Ik begeleidde de bewoners aan de zelfkant van de samenleving’, vertelt hij. ‘Joop van Ommen en ik herkennen elkaar wel in de manier van werken voor deze doelgroep. Op zich hou ik me nu bezig met diezelfde doelgroep. Maar terwijl je als maatschappelijk werker met individuen werkt, faciliteer ik bij deltaWonen mogelijkheden voor groepen mensen. Primaire doelstel- ling van deltaWonen is mensen huisvesten die niet zelf in hun woonbehoefte kunnen voorzien als gevolg van gebrek aan middelen, of beperkingen in wat voor zin dan ook. Die doelgroep wordt wel eens vergeten door woningcorporaties, maar niet in Zwolle en de regio. De Herberg is het resultaat van een heel bijzondere samen- werking, zoiets zie je nergens. Dat is uniek en daar ben ik trots op.’ Volgens Bleijenburg heeft het met passie te maken. ‘En Joop van Ommen vormt natuurlijk de gees- telijke kracht erachter.’

Dakloosheid is ontoelaatbaar
‘Iedereen moet de kans krijgen zich te ontwikkelen’, vindt Bleijenburg. ‘deltaWonen gaat voor een samenle- ving die niemand uitsluit. Dat hebben we ook letterlijk in onze filosofie staan. Doorvertaald betekent dat dat we het ontoelaatbaar vinden dat iemand dakloos is.

Daarom ontwikkelen wij faciliteiten waardoor mensen in staat zijn een wooncarrière te maken. Dat betekent niet dat we willen dat iedereen een eigen of een vrijstaande woning kan bezitten, het betekent wel dat we woningen verkopen om onze sociale doelstelling te kunnen verwe- zenlijken. Vroeger kregen we subsidie van het rijk, sinds 1995 moeten de woningcorporaties hun eigen broek ophouden. Dus we moeten ergens het geld vandaan halen. De verhuur van woningen tot ongeveer 550 euro per maand is onrendabel, daarop moet geld toegelegd worden. De enige manier om dat op te brengen is een deel van de woningen te verkopen en iedere keer weer de woningvoorraad te verversen. Al die activiteiten zijn er strikt op gericht om de onderkant van de woning- markt te bedienen.’

De treden van de woonladder
‘Door mijn achtergrond heb ik van dichtbij gezien wat er nodig is. Ik weet wat voor dingen je kunt verwachten en hoe je ermee om moet gaan’, zegt Bleijenburg. ‘In de woonladder moet je geen enkele tree vergeten. Kijk, in de Herberg zijn drie treden vertegenwoordigd: het voor- portaal, de nachtopvang en het sociaal pension. Om van daaruit naar reguliere huisvesting over te kunnen stappen, heb je nog wel minstens een tree nodig. Daar

is de RIBW natuurlijk een heel belangrijke partner in. Die zorgt er zorgvuldig voor dat de mensen niet in het diepe vallen na de Herberg. En er zijn meer organisaties die hierin wat zouden kunnen doen.’

deltaWonen gaat voor een samenleving die niemand uitsluit

Primaire levensbehoefte
‘Wij zijn een woningcorporatie, maar het zou eigenlijk een WOONcorporatie moeten heten’, vindt Bleijenburg. ‘Wonen behelst veel meer dan tussen vier muren zitten. Dat huis is een faciliteit, een dak boven je hoofd is een primaire levensbehoefte. Als je dat hebt, dan begint het pas. Uiteindelijk zou het heel mooi zijn dat ieder mens in staat is om naast de gewone, vanzelfsprekende dingen ook in staat is om iets aan zijn eigen ontwikkeling te doen. Om te kunnen groeien en om een rol te kunnen spelen in de samenleving heb je zekerheid en veilig- heid nodig. Mijn doel is om die ruimte te bieden, om de mensen de kans te geven een wezenlijke stap te zetten in het leven, waardoor ze zich beter gaan voelen. Aan die ontwikkeling wil ik heel graag meewerken.’

Wij stellen uw reactie op prijs. Uw reactie kunt u sturen naar de redactie van de Herbergkrant: info@ herbergkrant.nl

ingezonden

Beste Redactie,

Ik heb net nummer 1 van de Herbergkrant gekocht in Holtenbroek toen ik boodschappen ging doen. Ik vind het super dat jullie een eigen krant hebben! Erg leuk om te lezen over de mensen die je vaak in de verschillende wijken van Zwolle tegenkomt waar ze de Straatkrant en nu de Herbergkrant verkopen.

Heel veel succes er verder mee en ik ben nu al benieuwd naar het vervolg op de biografie van Anton!

Groetjes van: Martine Schoemaker

Geachte mevrouw/ mijnheer

Graag wil ik een reactie geven op de straatkrant. De krant ziet er verzorgd uit. Het interview met Anton Govers vond ik erg goed. Zo hoor je nog eens hoe het allemaal zover heeft kunnen komen. Het gedicht, de column en de memoires van Anton Govers zijn het lezen waard. Het gedicht van Jouke Hoeksema spreekt ook voor zich. Het is wel zo, als je een straatkrant verko- per kent en eens met hem hebt gepraat gaat het de volgende keer van zelf. Valerie in Westenholte bij de C1000 is iemand waar je gemakkelijk een praatje mee kunt maken al gaat het misschien alleen over het weer. Nanda haar verhaal zegt mij meer dan de roddelbladen, het is wel de realiteit van alledag. Uit het portret van Arie Steenbergens blijkt dat je toch nooit de moed helemaal moet verliezen. Ik wil jullie allemaal de bewoners de schrijvers van de Herberg(krant)in de toekomst veel succes wensen.

Groeten An Hampsink

Beste herbergiers,

Ik woon in de wijk Holtenbroek en rijd elke dag langs het gebouw naar mijn werk. Van begin af zag ik het grote projectbord staan en zag het gebouw uitgroeien net zo mooi als dat de tekening liet zien. Ik vond het mooi dat dit hier gerealiseerd werd! En nu is het er dan ook. Hartelijk welkom in de wijk! Ik heb inmiddels jullie eerste herbergkrant gelezen.

Ik wens jullie gezegende groei en ontwikkeling toe, persoonlijk en als organisatie. Een mensenleven is onbe- taalbaar.

Ik wil graag nog wat op het geschrevene van Anton Govers reageren.

Beste Anton
Je hebt een prachtig streven maar je gaat zelf wel heel erg kort door de bocht! Je bent Christen schrijf je, en de Bijbel is de Bijbel, daar moet je je aan houden..... Jezus was ook een buitenbeentje, maar Hij veroordeelde nie- mand. In jou schrijven doe je dat toch heel sterk wel!...”jij hoort hier niet”.... “als ik iemand verwerpelijk vindt”,.... Jezus was de belichaming van Gods Liefde en het JA te- gen de mensheid voor wie hij Zijn leven heeft gegeven. Elk mens heeft deze liefde nodig! Wie deze Liefde begint te ervaren en te begrijpen door Jezus in zijn/haar leven binnen te laten zal het echte geluk vinden, en ver- langt/eist niet meer als zodanig, dat een ander zijn lege plek, (het goede gevoel) in de ziel opvult. Die lege plek in de ziel is de plek die wij mensen op proberen te vullen met het hebben van geld, bezit, verkeerde eigen liefde, de liefde/aandacht van een ander, alcohol, sex, drugs,

eten, verslavingen, macht,.... God zegt in de Bijbel dat alleen Hij die plek kan vervullen, simpelweg om het feit dat Hij je schepper is en je met liefde gemaakt bent om met Hem een relatie te hebben, voor altijd. Die liefde stijgt boven alle sores van het leven uit!

“De bijbel daar moet je je aan houden” ...Dit soort den- ken en uitdragen veroorzaakt een regeltjes- religie (wat helaas heel veel het geval is) en daardoor veel ellende zowel binnen als buiten de kerk en een verknipt beeld van Christen zijn uitdraagt. God wil geen religie maar relatie. Dan wordt het ‘moeten’ een willen. zo gaat dat in de liefde.

Ik bid je zo ´n levende relatie toe, met Hem, de levende God. Daar gaat een grote genezende kracht vanuit, en ik spreek uit ervaring.

Het ga je goed. Ida Schutter

Hallo allemaal,

Mijn naam is Ingrid Westrik. Ten eerste mijn grote compliment voor de nieuwe Herbergkrant. Ik was er super positief over en heb alles gelezen. Het is leuker dan de straatkrant, omdat het toegespitst is op de regio. Iedereen die aan de krant heeft meegewerkt verdient een grote pluim! Ik las bijvoorbeeld over Anton Govers. Volgens mij heb ik van hem wat keren een straat krant gekocht. Ik dacht hem te herkennen aan de foto. Het was bij AH op Stadshagen. Aardige man hoor. Zelf ben ik zeer betrokken bij buitenbeentjes, die vaak daklozen toch zijn. Ik ben ook een buitenbeentje. Niet dakloos maar lichamelijk gehandicapt. Daar zou ik een boek over kunnen schrijven.

Schrijven en fotograferen is een hobby van mij. Op mijn puntlog hou ik een soort dagboek bij, over wat mij betreft, en wat me bezig houdt. Ook heb ik een cursus korte verhalen schrijven gevolgd, om beter te leren schrijven. Het lijkt me leuk om op jullie site een column te houden, waarin mensen die wat tegen daklozen heb- ben, en die voor ze pleiten kunnen discussiëren. Mijn link is: http://anas.punt.nl/

Dat is uiteraard mijn nickname op het Internet. Ik zou zo graag meer begrip zien tussen mensen die zich een buitenbeentje voelen en zo ook vaak behandeld wor- den. We zijn niet allemaal aan drugs of drank verslaafd, of gek! Men staat gauw klaar met een oordeel is mijn ervaring. Laten we eens naar elkaar luisteren, en elkaar niet uit de weg lopen. Toon eens begrip voor die ander!

Groetjes, Ingrid Westrik. (Nickname internet: Anas)

Geachte Redactie,

Vanmiddag in de Aa-landen de Herberg krant gekocht van Anton Govers.Hij is er trots op[en terecht]dat hij op de buiten pagina staat.Hij zei:zie je niet dat ik het ben? Ik ben blij dat ik de krant gekocht heb.Er staat veel in om onze aandacht te vragen.Wat moedig om je levensver- haal zo te vertellen. Wat hebben ze veel meegemaakt Het verhaal van Anton en het verhaal van Arie Steenber- gen, die vecht voor zijn zoon. Prachtige verhalen,maar er is veel verdriet aan vooraf gegaan. Een ieder kan in zo’n situatie terecht komen.

Als het volgende krantje uitkomt zal ik het zeker kopen. Ik wens u veel succes met deze mooie krant.

Met vriendelijke groet, Hillie Aa-landen

Als warme broodjes...

Herbergkrantverkopers hebben allemaal hun eigen stekkie om handel te drijven. Een goede plek om de Herbergkrant te verkopen is bij een supermarkt.

Ruimhartig als ze over het algemeen zijn, hebben de meeste supermarkten in de regio er gelukkig totaal geen probleem mee dat dak- en thuislozen bij hun deur kranten verkopen. Integendeel. Ze vinden het niet alleen prima, ze denken ook mee. Zo werd de Herbergkrant laatst gebeld door Super de Boer om te melden dat er een Verkoperspas van een Herbergkrantverkoper was gevonden. Waarvoor nog dank!

Bij de C1000 in Westenholte staat sinds jaar en dag en in weer en wind Valeri, die in april de eerste Herbergkrant van Joop van Ommen in ontvangst nam. En of het nu ligt aan de gemoedelijke vriendelijkheid van de Westenholtanaren of aan de verkoopskills van Valeri: de Herbergkranten gaan er als warme broodjes over de toonbank!

de Herberg

Aan deze Herbergkrant werkten mee: Herold Brinkman, Arie Steenbergen, Anton Govers, Pascal Hilbers (De Herberg), Joop van Ommen - WRZV-hallen, Henri Bouwmeester – Bouwmeester&Bouwmeester Communicatie, Peter Dees / Gerda Kramer – ZinOntwerpers, Marijke Mosterman – Magnolia Journalistieke Producties. Met dank aan de adverteerders, de Windesheimstudenten en de inzenders van teksten en gedichten. Contact (redactie, adverteren en overig): info@herbergkrant.nl / tel. (038) 465 32 44 / www.herbergkrant.nl